

זוהר היומי

זוהר ויקרא – דף נ"ג ע"א

פרשת מצורע

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (נ"ב ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

אֲנַפִּין יְקוּם קָמִי מִלְכָּא, כַּד יִתְעָרוּן עָלֶיהָ בְּדִינָא, וְיִתְפָּשׁוּן לִיה בְּקוֹלָרָא, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח עָלֶיהָ זְכוּתָא לְאַשְׁתַּזְבָּא, כְּדִין כְּתִיב, (קהלת ט) וְכַצְּפָרִים הָאֲחֻזּוֹת בַּפֶּח כָּהֵם יוֹקְשִׁים בְּנֵי אָדָם. וְעַד לֹא יִנְפֹק בַּר נֶשׁ מֵהָאֵי עֲלָמָא, בְּכַמָּה דִּינִין אֲתִדֵּן נַפְשָׁא עִם גּוּפָא, עַד לֹא יִתְפָּרְשׁוּן דָּא מִן דָּא, וְלִית מֵאן דִּישְׁגַּח. (אפילו) בְּהָהוּא זְמַנָּא דְּמָטָא שְׁעֵתָא לְאַתְפָּרְשָׁא, לֹא נַפְקָא נַפְשָׁא מִן גּוּפָא, עַד דְּאֲתַגְלִי עָלֶיהָ שְׂכִינְתָּא, וְנַפְשָׁא, מִגּוּ חֲדוּתָא וְחִבְיבוּתָא דְּשְׂכִינְתָּא, נַפְקָא מִגּוּפָא לְקַבְלָהָ. אִי זַכָּא הוּא, מִתְקַשֵּׁר בָּהּ וְאֲתִדְבֵּק בָּהּ. וְאִי לֹא, שְׂכִינְתָּא אֲזִלָּא, וְהִיא אֲשֶׁתְּאֲרַת, וְאֲזִלָּת וּמִתְאַבְלָא עַל פְּרִישׁוּתָא דְּגּוּפָא. מִתְלָא אֲמָרִי. שׁוֹנְרָא מֵאַשָּׁא לֹא מִתְפָּרְשָׁא, חֲדָדִי לְסַכִּינָא, אֲזִלָּא אַבְתְּרִיהָ.

תרגום לעברית

ומי שלא מעיר את רוחו לעבודת רבונו, באיזה פנים יעמד לפני המלך כשיתעוררו עליו בדין, ויתפסו אותו בקולר, ולא תמצא עליו זכות להנצל? ואז כתוב, וכצפרים האחוזות בפח כהם יוקשים בני האדם. וטרם שיצא אדם מן העולם הזה, בכמה דינים הוא נדון הנפש עם הגוף טרם שיפרדו זה מזה, ואין מי שישיגה. (אפילו) באותו זמן שמגיעה שעת ההפרדה, לא יוצאת הנפש מן הגוף עד שמתגלה עליו שכינה, והנפש

מתוך שמחה וחביבות של השכינה יוצאת מן הגוף כנגדה. אם הוא צדיק, הוא נקשר ונדבק בה. ואם לא, השכינה הולכת, והיא נשארת והולכת ומתאבלת על פרדת הגוף. משל אומרים, חתול לא נפרד מאש, חידד את הסכין, והוא ילך אחריו.

טקסט הזוהר

לכתר אתדנו תריווייהו על ידי דדומה. גופא אתדן בקברא עד דתב לעפרא, ונפשא באשא דגיהנם בכמה דינין, עד ההוא זמנא דאתגזר עליה לקבלא עונשא. בתר דקבילת עונשא, ומטי זמנא לאתדכאה, כדין אסתלקא מגיהנם, ואתלבנת מחוכהא כפרזלא דאתלבן בנורא, וסלקין עמה, עד דעאלת לגנתא דעדן דלתתא, ואסתחי תמן באינון מיא, ואסתחי בבוסמין דתמן. כמה דאת אמר, (שיר השירים) מקטרת מר ולבנה. וקיימא תמן עד זמנא דאתגזר עליה לאתרחקא מאתר דיתבין ביה צדיקא.

תרגום לעברית

אחר כך נדונים שניהם על ידי דומה. הגוף נדון בקבר עד ששב לעפר, והנפש באש הגיהנם בכמה דינים, עד אותו זמן שנגזר עליה לקבל ענש. אחר שקבלה ענשה ומגיע הזמן להטהר, אז עולה היא מהגיהנם, ומתלבנת מחטאיה כמו פרזל שמתלבן באש, ועולים עמה עד שנכנסת לגן עדן שלמטה, ורוחצת שם באותם מים, ורוחצת בבשמים ששם, כמו שנאמר (שיר ג) מקטרת מר ולבנה. ועומדת שם עד הזמן שנגזר עליה להתרחק מהמקום שיושבים בו הצדיקים.

טקסט הזוהר

וכד מטא זמנא לסלקא, כדין סלקין עמה, דרגא בתר דרגא, עד דאתקריבת כקורבנא על מדבחא. הדא הוא דכתיב, זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן, כהנא עלאה דלעילא, האי נפשא דלא אסתאבת כל כה, בהאי עלמא, האי אית לה תקנתא, כגוונא דא. ואי לאו, (קהלת א) מעוות לא יכול לתקון וגו'. (ויקרא י"ד) זאת

תהיה תורת המצורע. רבי יצחק פתח, (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש וגו'. האי קרא אתמר, ואוקימנא ליה בנשמטא דבר נש, בשעתא דהיא קיימא עמיה דבר נש בהאי עלמא, כדין, וזרח השמש. ובא השמש, בזמנא דנפיק בר נש מהאי עלמא, ואשתכח בתשובה, כדין אל מקומו שואף זורח הוא שם, אי זכאה איהו, כמה דאת אמר, (ויקרא כב) ובא השמש וטהר, ואחר יאכל מן הקדשים.

תרגום לעברית

וכשמגיע הזמן לעלות, אז עולים עמה דרגה אחר דרגה, עד שנקרבת כקרבן על המזבח. זהו שכתוב זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן, הכהן העליון שלמעלה, הנפש הזו שלא נטמאה כל כך בעולם הזה, לזו יש תקנה כמו כן. ואם לא, אז מעות לא יוכל לתקן וגו'. זאת תהיה תורת המצורע. רבי יצחק פתח, וזרח השמש ובא השמש וגו'. פסוק זה נתבאר, ובארנו אותו על נשמת האדם, בשעה שהיא עומדת עם האדם בעולם הזה, אז וזרח השמש. בא השמש, בזמן שיוצא בן אדם מן העולם הזה ונמצא בתשובה, אז - אל מקומו שואף זורח הוא שם, אם הוא צדיק, כמו שנאמר ובא השמש וטהר, ואחר יאכל מן הקדשים.

טקסט הזוהר

תא חזי, כל חובי עלמא, קודשא בריך הוא מכפר עלייהו, בתשובה, בר מההוא לישנא בישא, דאפיק שום ביש על חבריה. והא אוקמוה, דכתיב, זאת תהיה תורת המצורע, זאת היא תורתו של מוציא שם רע. רבי חייא אמר, כל מאן דאפיק לישנא בישא, אסתאבן ליה כל שייפוי, ויתחזי לסגרא, בגין דההיא מלה בישא סלקא ואתער רוחא מסאבא עלוי ואסתאב, אתי לאסתאבא מסאבין ליה, במלה דלתתא אתער מלה אחרא.

בא ראה, על כל חטאי העולם הקדוש ברוך הוא מכפר בתשובה, פרט מאותו לשון הרע שמוציא שם רע על חבירו. והרי פרושה, שכתוב זאת תהיה תורת המצרע - זאת היא תורתו של מוציא שם רע. רבי חייא אמר, כל מי שמוציא שם רע, מטמאים לו את כל איבריו וראוי לסגר, משום שאותו דבור רע עולה מעיר רוח טמאה עליו, והוא נטמא. בא להטמא - מטמאים אותו. בדבור שלמטה מתעורר דבור אחר.

טקסט הזהיר

פתח ואמר, (ישעיה א) איכה היתה לזונה קריה נאמנה וגו'. מאן דהות מהימנא לבעלה, אהדרת לזונה. מלאתי משפט, משפט, ודאי דא קודשא בריך הוא, צדק, דא כנסת ישראל, ובגין דאתערת מלה אחרא, אסתלק מנה קודשא בריך הוא, ושריא בה רוחא דקטולי. הדא הוא דכתיב ועתה מרצחים. ומה ירושלם קרתא קדישא כה, שאר בני נשא על אחת כמה וכמה. הדא הוא דכתיב, זאת תהיה תורת המצרע.

תרגום לעברית

פתח ואמר, (ישעיה א) איכה היתה לזונה קריה נאמנה וגו'. מי שהיתה אמנה לבעלה, הפכה לזונה. מלאתי משפט. משפט - זה ודאי הקדוש ברוך הוא. צדק - זו כנסת ישראל. משום שהעירה דבר אחר, הסתלק ממנה הקדוש ברוך הוא, ושרתה בה רוח של מרצחים. זהו שכתוב ועתה מרצחים. ומה ירושלים הקדושה כה - שאר בני אדם על אחת כמה וכמה. זהו שכתוב זאת תהיה תורת המצרע.

טקסט הזהיר

רבי יהודה אמר, זאת תהיה ודאי לקבליה לאתפרעא מניה, דהוא מוציא שם רע, ביום טהרתו והובא אל הכהן, מאי קא משמע לן. משמע, מאן דאית ליה לישנא בישא צלותיה לא עאלת קמי קודשא בריך הוא, דהא אתער עליה רוחא מסאבא. כיון דאתדר בתשובה וקביל עליה תשובה, מה כתיב, ביום טהרתו והובא אל הכהן וגו' וראה הכהן

וגו'. (ויקרא יד) וְצֹהַ הַכֹּהֵן וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי צִפְּרִים חַיּוֹת. רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ שֹׁכְנֵי קָמִיָּה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. יוֹמָא חַד אָמַר לֵיהּ, עֵץ אֲרֻזָּא יָדִיעַ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (מלכים א ה) מִן הָאֲרֻזִּים אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן, דְּהָא הָהוּא עֵץ אֲרֻזָּא, לֹא אֲשֶׁתְּרִשָּׁן נְטִיעוּי אֱלָא בְּלִבְנוֹן, וְהָא אֵתְמַר. אַזּוּב לָמָּה, וּמַאי הוּא.

תרגום לעברית

רבי יהודה אמר, זאת תהיה ודאי כנגדו להפריע ממנו, של אותו מוציא שם רע. ביום טהרתו והובא אל הכהן, מה בא להשמיענו? משמע, מי שיש לו לשון הרע, תפלתו אינה כנסת לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי עורר עליו רוח טמאה. כיון שחזר בתשובה וקבל עליו תשובה, מה כתוב? ביום טהרתו והובא אל הכהן וגו', וראה הכהן וגו'. וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות. רבי יצחק ורבי יוסי היו מצויים לפני רבי שמעון. יום אחד אמר לו, עץ ארז הרי ידוע, כמו שנאמר (מלכים א ה) מן הארז אשר בלבנון, שהרי אותו עץ ארז לא נשרשים נטיעותיו אלא בלבנון, והרי נתבאר. אזוב למה? ומה הוא?

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (נ"ג ע"ב) ◆

טקסט הזוהר

פֶּתַח וְאָמַר, וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי צִפְּרִים חַיּוֹת טְהוֹרוֹת וְעֵץ אֲרֻזָּא וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת

תרגום לעברית

פֶּתַח וְאָמַר, וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי צִפְּרִים חַיּוֹת טְהוֹרוֹת וְעֵץ אֲרֻזָּא וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת וְאִזּוּב. בֹּא רֵא, אָדָם שֶׁמְשַׁתִּידֵּל בְּעִבּוּדֵי רַבּוֹנוֹ וּמְשַׁתִּידֵּל בְּתוֹרָה, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹרָה עָלָיו, וְהַשְׁכִּינָה מִשְׁתַּתְּפֶת עִמּוֹ. כִּיּוֹן שֶׁאָדָם בֹּא לְהַטְמִיא, הַשְׁכִּינָה מְסַתְּלֶקֶת מִמֶּנּוּ, הַקְדוֹשׁ

בְּרוּךְ הוּא מְתַרְחֵק מִמֶּנּוּ, וְכָל צַד הַקְדָּשָׁה שֶׁל רַבּוֹנוֹ מְרַחֵק מִמֶּנּוּ, וְשׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ
טְמֵאָה וְכָל צַד הַטְּמֵאָה. אִם בָּא לְהִטָּהֵר, מְסִיעִים אוֹתוֹ. אַחֵר שֶׁנִּטָּהֵר וְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה,
אוֹתוֹ שֶׁהִסְתַּלֵּק מִמֶּנּוּ חֹזֵר וְשׁוֹרָה עָלָיו.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.
מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):
creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5
עיצוב הדף: זוהר היומי.